

Aan welke ziekte lijdt het geld?

*

*Belgische kindsoldaten, om de
liefde Gods!*

*

*Het onvoorspelbare 'Kluizenaars
Koninkrijk'*

*

*Zendtijd voor criminelen? –
Over televisie, vrije meningsui-
ting, sensatie, kijkcijfers en
macht*

*

Jan Bauwens Serskamp 2013

D/2013/Jan Bauwens, uitgever

Aan welke ziekte lijdt het geld?

Banken zijn privé-instellingen die het geld en de schulden van hun klanten beheren. Het geld is een ruilmiddel dat zijn waarde enkel ontleent aan afspraken onder diegenen die bezittingen met elkander ruilen. Het geldwezen geeft aan al wie ruilen het bijzondere profijt dat zij niet voortdurend van her naar der met hun goederen moeten zeulen. Banken spelen derhalve een belangrijke rol in de bijzondere rentabiliteit welke voortspruit uit het gebruik van het geld. Aangezien het geld zijn wezen en dus zijn functie uitsluitend dankt aan afspraken onder zijn gebruikers, steunt de waarde van geld enkel en alleen op de trouw aan die afspraken. En de gebruikers van het ruilmiddel zijn aan het ruilmiddel trouw omdat zij trouw zijn aan het principe van het privaatsbezit: *Jedem dasz seine*, zoals het in smeedijzeren letters prijkt op het hek bij de entree van het concentratiekamp van Buchenwald. (1)

In fel contrast met het beginsel van het recht dat in wezen het beginsel is van de wraak, uit het jodendom bekend als *Een oog voor een oog en een tand voor een tand*, staat het christelijke principe dat misschien nog het beste verwoord wordt in het motto: *Draagt elkan- ders lasten*. Dit motto dat ons aanspoort om elkaar te *bevrijden*, beantwoordt *avant-la-lettre* het in *Huis clos* in literaire vorm gegoten

pessimistische existentialisme van Jean-Paul Sartre die met de *onelineer* van *l'enfer c'est les autres* stelt dat mensen elkaars vrijheid *beperken*.

Het christelijke principe is en blijft revolutionair te meer omdat dit het recht overstijgt door zijn vorm die geen wettelijke verplichting oplegt welke dan door sancties wordt afgedwongen, doch een *aansporing* is tot een handelwijze die zijn eigen beloning in zich heeft of *is* en die derhalve getuigt van authenticiteit, van waarheid en van een hogere orde van rechtvaardigheid. Het motto van *Jedem dasz seine* dat de poort naar het kamp van Buchenwald moet opfleuren, illustreert eveneens de poort naar de hel die de kapitalistische wereld tenslotte geworden is. De tekst die Dante Alighieri in zijn *Commedia* toedichtte aan het opschrift van de hellepoort - *Laat varen alle hoop, gij die hier binnentreedt!* - verwijst inderdaad naar de wanhoop eigen aan alle werelden die van het christendom gespeend zijn. De kerstening van de wereld is daarom onvermijdelijk een aanvaring met uitgerekend die principes die niet alleen de bijzondere orde in de concentratiekampen maar tevens de orde in de wereld van de bouwers ervan kenmerkt.

Het dragen van elkanders lasten is datgene waartoe in het christendom wordt aangespoord, maar het kan uiteraard aan niemand

worden opgelegd zonder dat het tegelijk de kracht verliest die het rechtvaardigt als verheven boven het principe van de wraak. Immers, wie ertoe gedwongen wordt om het goede te doen, doet het niet langer uit zichzelf en zal derhalve ook niet het loon ervaren dat uit die handelwijze voortspruit: hij wordt dan door de plicht tot het goede geïnstrumentaliseerd en mist derhalve de kans om er bewust aan deel te nemen. De verplichting tot het goede is echter wat zich in de eindtijd aan de wereld opdringt, evenals de verplichting tot het ware: het *non posse peccare* [het niet (meer) kunnen zondigen of dus de totale onvrijheid] is een toestand welke in de eindtijd volgt op die van het *non posse non peccare* [het niet kunnen niet zondigen] van na de zondeval, die op zijn beurt wordt voorafgegaan door de toestand van het *posse peccare* [het kunnen zondigen of de vrijheid] uit het Aards Paradijs. (2) In deze verplichting die uit het wezen van de tijd voortspruit, ligt het laatste oordeel zelf dat zonder weerga is. Niemand kan de stelling van Pythagoras nog loochenen omdat zij waar is en haar waarheid in het volle licht staat van de openbaarheid. Maar zoals de scholastici al wisten: *ens et bonum convertuntur* - wat (waar) is, valt ook samen met het goede - en derhalve zal bij de voleinding van de tijden ook het goede volstrekt onloochenbaar geworden zijn. Wie goed doen, zullen dan met de

waarheid overeenstemmen maar wie het kwade willen, zullen met de waarheid vloeken, wat betekent dat zij buiten de werkelijkheid zullen vallen of dus niet meer echt zullen bestaan.

Het is vaak zeer de vraag in hoeverre wereldse gebeurtenissen zich al dan niet gewild of zelfs bewust voltrekken, maar hoe dan ook dwingen de traagheid van de dingen en de onomkeerbaarheid van de tijd zelf tot evoluties in een welbepaalde richting die op den duur niemand meer ontkennen kan. Het gouden kalf dat vanwege zijn aanbidders absolute trouw eist, komt zelf die trouw niet na en deze paradoxale ontwikkelingen die heden schering en inslag zijn geworden, verspreiden zich op elk maatschappelijk terrein. Dat banken in plaats van het bezit van hun cliënten te bewaren, hen bestelen, vormt helemaal geen uitzondering op het algemeen klimaat van bedrog, het is er alleen maar de ultieme bevestiging van. Waar ooit de dieven nachtelijk en via kelders of daken in andermans huizen inbraken, doen zij dat nu in het volle daglicht langs de voordeur en in de gedaante van beschermengelen die ons bijvoorbeeld peperdure alarminstallaties tegen diefstal weten aan te smeren, een belegging of een rekening waarin wij zonder nadenken ons hele hebben en houden investeren, terwijl dat kapitaal door de inners ervan onmiddellijk wordt opgemaakt omdat de wet de

banken tot slechts enkele percenten kernkapi-
taal verplicht. Banken weten sinds oudsher via
corrupte politici ook hele staten aan zich te
binden middels megaleningen tegen huizenho-
ge interesten die tot in de eeuwigheid zullen
moeten worden afbetaald - de zogenaamde
staatsschuld - en op de koop toe laten brave
burgers zich er ook nog toe verleiden om deze
schulden via de aanschaf van staatsbons god-
betert op te kopen.

Omdat zoals hoger gezegd het geld zijn waar-
de uiteindelijk ontleent aan afspraken onder
diegenen die zich van het monetair systeem
bedienen, terwijl de naleving van afspraken
wordt afgedwongen door de rechtsstaat, zal de
onbestrafte overtreding van die afspraken on-
vermijdelijk de val van de rechtsstaat tot ge-
volg hebben. Te geloven dat hieruit een sa-
menleving zou resulteren waarin niet langer
het wraakprincipe heerst doch het beginsel
waarbij men al dan niet gedwongen elkanders
lasten dient te dragen, ware echter al te voort-
varend. Indien er al een nieuwe sociale orde
uit de oude voortkwam, dan zou het zeer zeker
een orde zijn met dwang, zoals in de literaire
beschrijvingen der dystopieën - *Wij* van Zam-
jatin, Huxley's *Brave New World*, *1984* van
Orwell - maar het is uiteraard zo goed als ze-
ker dat de nieuwste orde een verschrikkelijke
dictatuur wordt welke de wellicht korte perio-

de van chaos, volgend op de instorting van het huidige systeem, zou beëindigen.

De ziekte waaraan het geld lijdt, heet megalomanie of grootheidswaanzin: het geld acht zichzelf meer dan het is, en dat betekent véél meer, want het geld is slechts een middel en het waant zich een doel. Het geld heeft uit zichzelf geen wezen, het werd mét zijn functie een ziel toegekend door mensen die de handel makkelijker wilden maken. Het geld ontleent zijn waarde aan de trouw en waar dit beginsel van de trouw met de voeten wordt getreden - zo dikwijls omwille ván het geldelijk gewin, o paradox! - zal onvermijdelijk ook het geld zelf in het niets verzinken. De apostel zegde het in zijn brieven al, dat er zonder de liefde niets kan zijn - de liefde of de trouw; zelfs niet het allermachtigste fortuin.

9 april 2013

Noten:

(1) *Jedem dasz seine of elk het zijne, aan elkeen wat hij verdient*, is een spreuk verwijzend naar het Latijnse motto *suum cuique* alsook naar het Griekse beginsel in *De staat* van Plato en in de *Nikomacheïsche Ethiek* van Aristoteles waarmee de rechtsstaat ter bescherming van het privaat bezit gegrondvest wordt. Ook Cicero en Justinianus benadrukten dit beginsel dat het motto werd van onder meer de *Hoher*

Orden vom Schwarzen Adler in het Pruisische koninkrijk.

(2) Zie ook: <http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=1275620> en <http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=7> .

*Belgische kindsoldaten, om de liefde
Gods!*

Kuddegeest is een mooi ding als het gaat om wilde dieren die daarmee zo goed als mogelijk het voortbestaan van de soort willen verzekeren, maar het is uiteindelijk exclusief voor beesten omdat het blind is en zeker niet de heldhaftigheid tot motor heeft doch de bekrompen angst. Wie met de kudde meehollen, denken allang niet meer na: zij lopen omdat zij in paniek zijn en zij volgen slaafs de kuddeleider die met hen doet wat hij wil. Bange mensen immers beslissen niet zelf over wat zij doen; zij geven hun verantwoordelijkheid aan een ander af in ruil voor bescherming of, veel vaker nog, in ruil voor de illusie daarvan. De paradox is dat bangheid het eigen kleine ik betreft, terwijl de kudde allerminst om enkelingen geeft doch slechts het soortbehoud beoogt. De kudde benut met andere woorden het egoïsme van haar leden om zichzelf te handhaven als groep... ten koste van de enkelingen. De natuur rekent immers niet met personen doch met aantallen, en dat doen ook veldheren wanneer zij soldaten rekruteren, en predikers, wanneer zij volgelingen willen maken. De groep is enkel groter dan de enkeling waar gefocust wordt op kwantiteit maar kwalitatief is een kudde even ver verwijderd van een per-

soon als een steen verschillend is van een levend wezen.

Kudden, meutes of groepen bestaan bij de gratie van de angstvalligheid van al hun leden, om niet te zeggen dat zij hun bestaan uitsluitend aan de lafheid danken van al de enkelingen die er deel van uitmaken. Het is een bekend gegeven in de sociologie dat een leider zijn macht ook aan die zwakheid van zijn ondergeschikten dankt, en vooraleer hij hen tot willoze en volgzame instrumenten maakt, zal hij hen ook eerst breken. Een persoon breken is relatief gemakkelijk voor wie én de middelen hebben die dat mogelijk maken én het geweten missen die dat in de weg staat: het volstaat om het slachtoffer te brengen tot zelfverraad en exemplarisch is in dit verband de uitwerking op burgers van een verblijf in *kamer 101* in Orwell's *1984*. De aldaar beschreven dystopie transformeert burgers in willoze instrumenten die blind gehoorzamen aan de leider nadat zij er eerst toe gebracht werden om onder de dreiging van het allerverschrikkelijkste, datgene wat hun het liefste is op aarde, te niet te doen. De totale overgave van het slachtoffer aan de folteraar wordt verzekerd door de wet van het lijfbehoud en slechts helden kunnen hieraan weerstaan - per definitie zullen helden derhalve allerminst in kudden te vinden zijn want helden volgen nimmer leiders, zij hebben zichzelf in de hand.

Christus was geen christen en Marx was geen marxist en op dezelfde wijze behoort een leider nimmer tot zijn kudde: men volgt hem niet na door in de kudde te gaan lopen doch door zélf het leiderschap op zich te nemen en meer bepaald het leiderschap over zichzelf. Een mens kan de natuur niet beheersen als hij niet eerst meester over zijn eigen natuur leert te zijn, precies zoals niemand zonder vijanden kan zijn als hij niet eerst de vijand die hij voor zichzelf is, onderwerpt. Zo hebben de natuurwetenschappen helemaal niet toevallig hoge toppen kunnen scheren uitgerekend in het gekerstende gedeelte van de wereld, want kerstening of christianisering vereist vooreerst de onderwerping van de eigenste natuur en meer bepaald de onderwerping van de eigen natuur aan de ziel die op haar beurt gehoorzaamt aan hogere, ethische wetten waaraan zij haar bestaan dankt. En verder dan dat kan een mens niet komen daar hij slechts een mens is en geen god, wat men ook moge zeggen over het diepste der gedachten.

De dingen verbergen zich bij voorkeur onder hun tegendeel en zelfs de meest primitieve natuur verwerft het meesterschap in die gedaante der verschalking - de mimicry of camouflage, de komedie, het toneel, de verkleedpartij, de goede manieren, het vernis of wat zichzelf de naam geeft van beschaving. Zo ook verbergt de lafheid zich bij voorkeur onder de in vele

winden wapperende vlaggen van heldhaftigheid, terwijl helden zich door de band verbergen teneinde zich ongestoord te kunnen wijden aan de taak waarmee zij zich immers vereenzelvigen. Alleen wie van hun eigen werkzaamheden onderscheiden zijn, behoeven daarvoor op de koop toe ook nog een loon en van zodra zij dat hebben opgestreken, verlaten zij hun werk dat derhalve niet het hunne is - zij gehoorzamen aan wetten waarvan zij zelf de zin niet zien. Een mens is niet elders dan waar zijn hart is.

Of het nu gaat om bendes op lawaaiërende motoren, een losgeslagen massa van supporters, geheim doende verenigingen van communisten, islamitische fundamentalisten, aanhangers van Opus Dei, sekteleiden, belegen logebroeders of nog andere megalomanen - het is eender: van zodra personen zich verdoven kopje onder in een kudde, bestaan zij als mens al lang niet meer en kunnen zij ook niet langer menselijk handelen, zij hebben hun verantwoordelijkheid uit handen gegeven aan een vreemde en in wezen hebben zij zichzelf aldus vernederd tot de kwalijkste slavernij. In dergelijke kuddes gaan persoonlijkheden voorgoed ten onder, verzuipen door de versnippering de verantwoordelijkheid en mét de plicht tot verantwoording ook de redelijkheid, het gezond verstand en de morele gevoeligheden die de mensheid onderscheiden van de beesten en

ook van de beestachtigheid die men als het ware ruiken kan waar uniformen opdagen en waar vlaggen waaien. Vaak is het zonde om de naam der beesten in dat kader te gebruiken.

Op 10 april 2013 komen berichten in het nieuws dat intussen een twaalfstal kindsoldaten van hier ten lande zijn gesneuveld in het verre Syrië, hier ter plekke voor het moorden warm gemaakt door lieden die beweren dat het God zelf is die zij aldus dienen. De ouders van de jongeren van wie de hersenen werden bewerkt zoals hoger aangegeven, zijn in diepe wanhoop, maar de slavendrijvers zijn en blijven op vrije voet, zij wanen zich echt onaantastbaar, mede door de angst die zij inboezemen bij de massa sinds de elfde september 2001. Alle vernietiging verbergt zich immers achter een valse grootsheid daar zij een geweld laat zien dat ook het eigen leven nemen kan: het is niet een grootsheid die doet buigen maar de vrees voor het verlies van de enige echte grootsheid die deze van het leven is. Eén aardbeving volstaat om een heel volk te verzwellen dat miljoenen jaren nodig had om uit de aarde op te staan, maar dat maakt een beving nog niet groot, zij brengt immers helemaal niets in de plaats van wat zij zomaar deed verdwijnen. De grootste sukkelaar bezit de macht zichzelf te doden maar één enkele cel tot leven roepen kan zelfs de meest geniale wetenschapper niet.

Het is geen kunst om mee te drijven met de stroom, zelfs niet als deze enkel de verdrinkingsdood belooft - zelfs wrakhout drijft. Zwemmen daarentegen, zich bewegen in een richting die men zelf kiest, is een heel andere prestatie. Soldaten worden gerekruteerd, hetzij onder lijfelijke dwang, hetzij door zogenaamde overreding, maar als de middelen waarmee men dan die redelijke strijd voert, ongelijk zijn, omdat een ongeschoold kind zich nu eenmaal niet verweren kan tegen een geoefend redenaar, dan wordt dit spel heel vals en laf gespeeld. Als dit geen moord met voorbedachten rade is, dan telt dit ondermaanse tranendal geen moordenaars. Vergeten wij ook niet dat leiders die hun kudde horen te beschermen terwijl zij zelfs verzaken aan de plicht om de weerlozen onder hen te behoeden voor de boze wolf, dezelfde vreselijke misdaad delen, zoals onlangs nog werd gezegd over de bisschoppen die kindermoordenaars bedekten met wat zij in hun camouflagetaaltjes de mantel der liefde noemden.

De mantel der liefde is het ook waaronder diegenen zich verbergen die met de godsdienstvrijheid zwaaien wanneer het brigades betreft, eskaders die middels de terreur de rationaliteit verlammen en zo ook de fysieke kracht, en die er op die slinkse wijze zelfs in slagen om ongehinderd onder de vlag van een religie de haven van een beschaving in te varen: niet om

die met ongekeerde vruchten te verrijken maar om ze gewoon op te blazen.

In feite gaat het om de mantel van angst, het kleed van lafheid en van zwijgen, want het is nimmermeer een kunst om machtigen te aanbidden, om de groten der aarde onder zijn vrienden te rekenen en om allerlei geschenken neer te leggen aan de voeten van wie rijker zijn: die gebaren camoufleren slechts de afgunst, de smeekbede om in de gunst te komen, desnoods tegen elke mogelijke prijs, van lui die handelen naar willekeur. Het spreekwoord van *If you can't beat them, join them*, is daarom slechts vanuit puur natuurlijk oogpunt redelijk te noemen, zoals ook het recht van de sterkste, waarvoor zij capituleren die deze spreuk op de lippen hebben.

10 april 2013

Het onvoorspelbare 'Kluizenaars Koninkrijk'

Wij weten dat de media in handen zijn van enkelingen die de machthebbers ter plekke dienen, maar wat ons vandaag op televisie wordt voorgeschoteld aan internationale politiek tart werkelijk elke beschrijving en inzake het probleem Korea is dat niet anders: wat wij te zien en te horen krijgen is misschien wel oorlogspropaganda, maar zeker weten doen wij dat nooit.

Om te beginnen zijn er geen twee noodlottig onderling rivaliserende Korea's, en het bewijs daarvan is dat Korea in 2006 met één en dezelfde ploeg van zes Noord-Koreanen en veertig Zuid-Koreanen verscheen op de Olympische Winterspelen van Turijn. (1) Korea is één, van meet af aan, sinds vele duizenden jaren, maar ergens spinnen caesars garen bij het verdeel en heersprincipe en zij breken meer landen wereldwijd in twee. Wie herinnert zich bijvoorbeeld niet de tragedie van Noord- en Zuid-Vietnam? Het verdeelde Loas en Cambodja? De talloze conflicten in de landen van het Latijns-Amerikaanse continent en ga zo maar door? Bovendien zijn Koreanen allerm minst schurken en de geschiedenis toont dat aan met overschot. Die geschiedenis in het kort overlopen is alles wat wij kunnen doen - de toekomst is koffiedik.

Het schiereiland dat België zes keer kan bevatten, is op zijn minst al achttienduizend jaar bewoond. De godmens Dangun stichtte er de cultuur en dit werd het wereldcentrum van de zijdehandel en van de goudsmederij waar lang vóór Gutenberg boeken van de persen rolden - vanaf 1443 in het Hangul, het Koreaanse alfabet bedacht door koning Sejong de Grote. Het Hangul is een fonetisch schrift (in fonogrammen of uitspraaktekens) en hoewel het 1000 A.X. al bestond in het Middellandse Zeegebied, was het in Azië bijzonder revolutionair vergeleken bij de Chinese karakters die pictogrammen en ideogrammen zijn: afbeeldingen, zoals ook in het Sumerische spijkerschrift en in de Egyptische hiërogliefen.

De geschiedenis leert ons dat Korea zijn naam dankt aan de Goryeodynastie (918-1392) tijdens welke het land (in 1231) door de Mongolen werd veroverd. In de zestiende eeuw viel Japan Korea meermaals aan. Ook ontdekkingsreizigers van bij ons voeren er herhaaldelijk heen doch zij keerden nimmer weder. Het allereerste nieuws uit Korea kwam van de Nederlandse zeevaarder Hendrik Hamel die er in 1666 ontsnapte na een gevangenschap van 13 jaar... en vandaag wordt deze man in Korea nog steeds als nationale held gevierd... omdat hij het land bekendheid gaf in het Westen! De schuchtere Koreanen sloten zich ook in de negentiende eeuw nog van de rest van de wereld

af en zo kregen zij de naam van *Kluizenaars Koninkrijk*. Zij hebben zelfs een eigen tijdrekening. (Zie ook voetnoot (2)).

Het 'steekspel' begon in 1871 wanneer Korea in aanvaring kwam met het zich uitbreidende imperium van de V.S., maar dat was niks vergeleken bij het in het Oosten dominante keizerrijk Japan dat in 1876 Korea dwong tot handelsbetrekkingen, waarna het oorlog voerde met achtereenvolgens China (1894-'95) en Rusland (1904-'05), en dan Korea definitief annexeerde in 1910. Dat bleef zo totdat in 1945 de Tweede Wereldoorlog werd beslecht: op Hirosjima en op Nagasaki vielen atoombommen en Japan moest Korea aan de geallieerden afstaan, die (de band tussen Noord- en Zuid-Koreanen ten spijt) het schiereiland in 1948 onder elkaar verdeelden met een simpele streep op de kaart ter hoogte van de achtentigste breedtegraad: het Zuiden ging naar de V.S. en verwesterde tot de Republiek Korea, het Noorden ging naar de U.S.S.R. (dat bij de Oostzeekust een klein stukje aan Rusland [Siberië] grenst terwijl het voor de rest door bergketens van China [Mantsjoerije] gescheiden wordt) en het werd de Democratische Volksrepubliek Korea - een dictatuur die zelfbedruipend wil zijn.

De Koreanen zijn getekend door het Japanse juk waaronder zij 35 jaar lang leefden en dat

hun vele vrijheden ontnam, hun principe van gemeenschappelijk grondbezit verwierp, de boeren hun land ontnam en hun tevens verbood om handel te drijven. Op 1 mei 1919 hielden twee miljoen Koreanen een vreedzaam protest maar het werd door de Japanse overheersers neergeslagen met bruto geweld: er vielen 7500 doden en 16000 gewonden. Tien jaar later protesteerden de studenten maar er volgde opnieuw slechts wrede verdrukking: honderdduizenden Koreanen werden als dwangarbeiders gedeporteerd naar Japan - mijnwerkers en frontstrijders - en de Koreaanse vrouwen werden gedwongen tot prostitutiedienst in het Japanse leger. De Koreaanse regering in ballingschap verbleef in China waar ze in 1941 de oorlog verklaarde aan Japan en met haar vrijheidsleger mee streed met de geallieerden.

Na de Tweede Wereldoorlog dan, in 1945-'49, streden tienduizenden Koreanen in de Chinese burgeroorlog mee aan de zijde van de (overwinnende) communist Mao en bij de terugkeer naar hun land brachten ze uiteraard die invloed mee. In het Zuiden werd Syngman Rhee president, in het Noorden Kim Il-sung.

De aanval in 1950 van Noord-Korea op het Zuiden werd in feite gepleegd door de aldaar geïnstalleerde communisten in conflict met het democratische Zuiden. Bij de wapenstilstand

in 1953 had de Koreaanse Oorlog aan twee miljoen mensen het leven gekost maar het conflict duurt nog steeds voort. Toen in 1986 Michail Gorbatsjof met zijn glasnost en perestrojka het einde van de Sovjet-Unie inluidde, waarna de Oostbloklanden zich van de Sovjets afscheurden, in 1989 ook de Berlijnse muur werd gesloopt en in 1991 de Sovjet-Unie overging in het GOS (het gemenebest van Onafhankelijke Staten waarin de ex-Sovjetstaten zich verenigden), verviel het geïsoleerde Noord-Korea in armoede terwijl in het westerse en democratische Zuiden de economie bloeide.

In de jaren zeventig daalde de prijs van de ertsen die Noord-Korea exporteerde, in de jaren tachtig moest dit land zijn internationale schulden vereffenen, in de jaren negentig dunde een hongersnood de bevolking fel uit. In 1994 overleed Kim Il-sung en er volgden drie jaren van nationale rouw vooraleer hij werd opgevolgd door zoon Kim Jong-il die met zijn vaders Juche of staatsideologie (onvoorwaardelijke trouw aan de leider en autarkie voor het land) evenmin het tij kon keren en intussen stuurde het Zuiden voedselhulp naar het Noorden. (2)

In 1991 werden de beide Korea's lid van de V.N., een jaar later voegden zij zich naar de afspraken van het Internationaal Atoomener-

gie Agentschap (waarbij de Amerikaanse kernwapens uit Zuid-Korea werden verwijderd) maar weer een jaar later schond Noord-Korea die al door inspectie te weigeren en het werd er alras door de CIA van verdacht een atoombom te hebben. In 1995 ruilde Noord-Korea zijn kernwapenfabrieken voor kern-energiefabrieken en dat was nodig want in dat decennium verhongerden 2 tot 3 miljoen Noord-Koreanen en het voedseltekort houdt nog steeds aan. Vluchtelingen die naar China trekken worden daar echter niet erkend en keren zij terug, dan wacht hen in hun land het werkkamp of de doodstraf, maar niettemin werden in 2007 nog een kwart miljoen Noord-Koreanen door Chinezen opgevangen. Het westen probeert het land uit zijn isolement te halen, onder meer door culturele mega-activiteiten zoals concerten.

Maar Noord-Korea blijkt iets onbetrouwbaars en onuitstaanbaars te hebben, er heerst feitelijke godsdienstvervolging en vooreerst christenvervolging en bezitters van een bijbel worden opgesloten in concentratiekampen (bijvoorbeeld in Yodok en in Hoeryong) met dwangarbeid en marteling - één percent van de bevolking zou er opgesloten zitten maar de overheid ontkent het bestaan ervan. Er is geen internet, enkel een binnenlands intranet en minder dan de helft van de burgers hebben TV. Kenners spreken over helemaal geen

communistisch systeem maar een paranoïde nazi-dictatuur geleid door de grootvader van de huidige leider... de overleden Kim Il-sung! Er is feitelijk kapitalisme en er is ook een grote zwarte markt.

George W. Bush begon Noord-Korea te beschuldigen van terrorisme; hij rekende het land tot wat hij noemde "de as van het kwaad" en hij noemde een oorlog een reële optie. In 2005 gaf Noord-Korea toe kernwapens te hebben en het jaar daarop testte het lange-afstandsraketten (met de V.S. in bereik). Ondanks de waarschuwingen van de V.S. voerde Noord-Korea op 9 oktober 2006 een kernproef uit. In 2007 ruilde het zijn nucleaire activiteit met het westen voor aardolie en in 2008 werd een inspectieteam toegelaten. Toen in 2009 Noord-Korea een raket lanceerde met een satelliet, dreigde de V.S. met nieuwe sancties maar Noord-Korea zette de inspecteurs aan de deur en hervatte het kernprogramma. Op 25 mei 2009 volgde een tweede, nu veel krachtiger kernproef alsook tests met korte-afstandsraketten en de V.S. brachten hun troepen in hoge staat van paraatheid.

In 2010 doet een Noord-Koreaanse torpedo een Zuid-Koreaans oorlogsschip zinken en het belooft een kernoorlog in geval van sancties hiertegen, waarna Zuid-Korea aanklopt bij de Veiligheidsraad. Na een legeroefening van de

V.S. (met achtduizend manschappen) dreigt Noord-Korea weer met kernbommen en het valt een Zuid-Koreaans eiland aan. In maart 2012 ruilt Noord-Korea zijn kernproeven voor 240 ton Amerikaans voedsel maar in december lanceert het weer een raket. Op 12 februari volgt een derde, opnieuw krachtigere (ondergrondse) kernproef waarna op 7 maart nieuwe sancties volgen en de grensovergang tussen Noord en Zuid gesloten wordt. Noord-Korea bedreigt de V.S. nu met een atoomaanval. Op 28 maart zet Noord-Korea zijn raketten startsklaar en op 9 april maant het Zuid-Korea aan de buitenlanders uit het land te zetten. Japan richt zijn antiraketsysteem, de Zuid-Koreanen mogen weer in Noord-Korea werken.

Noord-Korea heeft met 1,2 miljoen soldaten en 5 miljoen paramilitairen (samen 5 percent van de bevolking) de vierde grootste strijdmacht ter wereld.

11 april 2013

Noten:

(1) Dat de eenheid van een land met zekerheid blijkt uit het feit dat men samen deelneemt aan sportieve manifestaties staat buiten kijf. Zo bijvoorbeeld reden na de Turkse overwinning van een voetbalwedstrijd België-Turkije, de reeds vierde generatie Belgen van Turkse komaf met luid autogetoeter door de straten

van Belgische steden om hun overwinning te vieren.

(2) In Noord-Korea wordt de Juche-kalender gebruikt: de jaartelling begint in 1912, het geboortejaar van Kim Il-sung. Heden zijn we daar dus in het jaar 102.

Bronnen:

http://nl.wikipedia.org/wiki/Hendrik_Hamel

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Korea#Geschiedenis>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Geschiedenis_van_de_Vereinigde_Staten

http://nl.wikipedia.org/wiki/Koreaanse_Oorlog

http://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Winterspelen_2006

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Cambodja>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Indochinese_Oorlogen

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Vietnamoorlog>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Cambodjaanse_Burgeroorlog

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Letter>

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Ideogram>

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Hanja>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Categorie:Koreans_schrift

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Hangul>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Hunmin_Jeongeum

http://nl.wikipedia.org/wiki/Johannes_Gutenberg

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Laos>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Vladimir_Poetin

http://nl.wikipedia.org/wiki/Gemenebest_van_Onafhankelijke_Staten

http://nl.wikipedia.org/wiki/Val_van_het_communisme_in_Oost-Europa

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Noord-Korea>

http://incubator.wikimedia.org/wiki/Wn/nl/Noord-Korea_meldt_kernproef

http://nl.wikipedia.org/wiki/Kim_Yong-il

http://nl.wikipedia.org/wiki/Choe_Yong-rim

http://nl.wikipedia.org/wiki/Korean_Central_Television

Zendtijd voor criminelen? – Over televisie, vrije meningsuiting, sensatie, kijkcijfers en macht

Het is amper te geloven maar eigenlijk weten wij allang dat, eenmaal ten top gedreven, alle dingen in hun tegendeel verkeren. Dat is niet anders inzake de vrijheid en de vrije meningsuiting: de stoutste monden worden alras gesnoerd – vaak vanuit onverwachte hoek.

Zo berichten vrijwel alle Vlaamse kranten van 23 april 2013 over een VTM-interview van daags voordien met de zogenaamde sharia-wereldleider, sjeik Omar Bakri Mohammed. Nu is 'sjeik' de titel in Arabië gegeven aan personen met aanzien op wereldlijk of religieus vlak en in dit geval blijkt deze in 1958 geboren Syriër zijn sporen te hebben verdiend als 'terrorist'.

Omar Bakri Mohammed verbleef in Groot-Brittannië waar hij een afdeling van de soennitische pan-islamitische groep *Hizb ut-Tahrir* (*HUT*) vestigde. Het gaat om een in 1953 gestichte antisemitische beweging welke middels ideologische strijd een islamitische eenheidsstaat met moslimwetten wil heroprichten – het zogenaamde kalifaat. De vereniging met zetel in Jordanië telt twee miljoen leden en wordt vanuit Londen bestuurd.

Omdat niets zozeer verenigt als gemeenschappelijke vijanden, terwijl het kapitalisme en de democratie als vertegenwoordigers der goddeloosheid de grootste rivalen van de *HUT* zijn, wordt gezegd dat deze beweging zaken doet met het communisme... dat paradoxaal genoeg bekend staat als bastion der goddeloosheid. Alvast de vrije markt (het kapitalisme) en de vrije meningsuiting (de democratie en de mensenrechten) worden zowel door communisten als door panislamisten gevisieerd die beiden voorstander zijn van een sociaal model door een elite opgelegd, wat wil zeggen: het goede *voor* het volk maar nimmer *door* het volk, wat in de praktijk neerkomt op een dictatuur.

Uiteraard is het allemaal niet zo simpel als in twee woorden kan worden gezegd, maar het ideaal dat communisme en panislamisme nastreven, houdt in feite de (uiteraard dikwijls miskende) overtuiging in dat het volk uit zichzelf de waarheid niet bezit en tevens onbekwaam is om te handelen. En er is ook flink wat te zeggen voor die onderliggende kritiek op wat men misschien wel kan samenvatten als 'het westen'. De oppermacht van het gouden kalf – de ongeremde hebzucht, het egoïsme en de concurrentie – is immers mét de overproductie en de verspilling verantwoordelijk voor de vernietiging van de planeet, terwijl ook niemand kan ontkennen dat de me-

ning van een meerderheid slechts zelden de waarheid benadert – het tegendeel blijkt en zo moeten progressieve mensen in de regel het spreken van de waarheid bekopen met hun leven omdat de massa waanideeën blijft aanbidden. Maar is dat laatste dan niet het geval waar regimes vastroesten in een of andere ideologie of in een religie? En ligt de oplossing derhalve niet in het zoeken naar het goede evenwicht en in het houden van maat, in plaats van in het zich verliezen in ongeacht welk fanatisme?

Want zijn de beginselen voor een goed bestuur dan niet gefundeerd op de wil van de 'domme massa' waar het een theocratie betreft of een economie geleid door een horde van partijspecialisten, dan zijn ook bij de alternatieven niet geringe kanttekeningen te maken: een theocratie geleid door een of ander heilig geschrift dat *nota bene* danig vaag blijft dat de interpretatie van een priesterklasse nodig is, geeft uiteraard vrij spel aan volksverlakkers welke ogen als geleerde en goedmenende herders van hun kudde, en in een socialistisch bestuur zetelen misschien wel mensen die zichzelf voor goden houden, wat uiteraard gevaarlijk is omdat goden zich niet eens kunnen vergissen.

Sjeik Omar Bakri Mohammed maakte deel uit van de aan Al Qaeda gelinkte organisatie die

op 7 juli 2005 in Londen zelfmoordaanslagen pleegde. Hijzelf behoorde uiteraard niet tot diegenen die zich opbliezen: hij vluchtte naar Tripoli in Libanon (niet het Tripoli of Taraboeloes dat de hoofdstad is van Libië); in die veilige haven was het dat hij een journalist van VTM ontving om zich hier in Vlaanderen andermaal via bedreigingen (cf. de 'waarschuwing': "België speelt met vuur!") in het centrum van de belangstelling te positioneren.

Dit ziekelijke gedrag zal sommigen herinneren aan de jammerlijke gebeurtenissen rond figuren zoals Kim De Gelder en Anders Breivik: lui die maatschappelijk niets te *bieden* hebben terwijl zij toch mee willen tellen, rest helaas niet veel anders meer om zich mee naar voren te werken dan de dreiging met het *ontnemen* van geluk aan de gemeenschap – bij uitstek door (massa)moord. En sommigen van die criminelen verwerven dankzij hun bangmakerij waarmee zij een schijnbare volksverering afdwingen, het statuut van religieus of wereldlijk leider.

Omar Bakri Mohammed is ook de man die de fatwa op Salman Rushdie heeft vernieuwd – hij heeft zowaar zijn bendeleden opgeroepen om de schrijver te blijven achtervolgen tot het einde van zijn dagen. De zoveel miljard westerlingen die hiervan kennis nemen, hoeven nu niet te denken dat het slechts die ene ongeluk-

kige is die zij de dood injagen want mét Rush-die vervolgen zij tot de dood elkéén die vrij zijn mening uit over een terrorisme waarvan de wereld de draagwijdte nog niet heeft begrepen. Zolang allen de andere kant opkijken telkenmale als de duivel toeslaat, zolang ook blijft hij over allen heersen en is elk door de vingers zien van zijn wandaden voor hem niets minder dan een eerbetoon of een applaus.

Sjeik Omar is een zeer geleerd man: hij kreeg islam-onderricht, onder meer in de al-Kutaab scholen waar men de koran uit het hoofd leert en onderwezen wordt in de leer van de profeet en zijn volgelingen (Hadith), de islamfilosofie (Fiqh) en de biografie van Mohammed (Seerah). Hij studeerde aan het Shariah Instituut van de universiteit van Damaskus , aan de Imaam Uzaie Universiteit van Beirut in Libanon, aan de Al-Azhar Universiteit van Caïro in Egypte en ook nog in Saoedi-Arabië. Het zal de islam geen goed doen dat uitgerekend een figuur met zijn opleiding een weg opgaat die slechts afschuw kan wekken.

Maar haatpredikers die kinderen hersenspoelen en hen vervolgens engageren als frontsoldaten in een heuse oorlog – zoals toentertijd ook de anticommunistische preken van katholieke pastoors mensen naar het oostfront dreven – vinden geen bijval als zij niet tenminste

een vorm van status kunnen bemachtigen naast deze die ze zich toe-eigenen door anderen angst aan te jagen, en dat gebeurt bij uitstek door zich te profileren via de media welke vreemde gezichten vertrouwd maakt zodat allen gaan denken dat zij goede mensen zijn of zelfs dat zij tot hun eigen familie behoren.

Vandaar ook moet het ondoordacht worden genoemd wanneer de media, belust op sensatie want afhankelijk van reclame-inkomsten en derhalve van kijkcijfers, zich geen verdere vragen stellen bij het feit dat interviews met misdadigers aan deze te wantrouwen lieden het aanzien geven van vertrouwelingen.

Het is zelfs niet ondoordacht wanneer de media aldus handelen, want zij doen dat allerm minst zonder erbij na te denken, zij doen het daarentegen héél doordacht: zij weten als geen ander dat een massamoordenaar die levenslang gekregen heeft en thuishoort in een cel, op de buis op vrije voet, volhardend in het boze, de internationale wetten tartend en met de mensenrechten spelend, voor winst zal zorgen voor de zender die het klaarspeelt om bij hem te gast te zijn: kijkcijfers verzekerd, gigantische reclame-inkomsten van cola, chips en tandpasta en dus een rinkelende kassa.

Zijn media die zich hieraan bezondigen zonder meer schuldig aan het verstrekken van

soms reusachtige faciliteiten aan misdadigers? Maken zij zich medeplichtig aan die misdaden? Het is hoe dan ook onmogelijk dat zij niet beseffen wat zij doen want zij spinnen er aardig garen bij. Na de beruchte aanslagen op de Twin Towers, intussen bijna twaalf jaar geleden, kreeg superterrorist Bin Laden zoveel zendtijd ter beschikking als zelfs de allerrijkste wereldburgers in nog geen honderd jaar in staat waren te financieren. De kostprijs voor slechts de drukinkt die moest vloeien voor zijn portret doet toppolitici en mega-sterren duizelen. De aandacht die de crimineel ontving zou, uitgedrukt in tijd, miljoenen mensenlevens beslaan. Nieuwsgierigheid zal in dezer weliswaar een rol spelen, maar het is toch vooral de angst die mensen die zich immers niet langer helemaal veilig weten, doet uitkijken naar informatie over wie hen bedreigen. Angst wordt door onwetendheid gevoed en dat de media met het oog op winst desnoods desinformerend, willen wij in tijden van nood aan waarheid dan maar liever niet geloven.

Dat de greep van de terreur op de wereld metertijd groter wordt, is wellicht te wijten aan de 'constructie' van de werkelijkheid zelf, die immers tot in zijn allerkleinste partikels twee componenten blijkt te hebben: het deeltje en zijn lading. Het deeltje is het zichtbare en tastbare aspect van iets, het is de massa die volume heeft, gewicht en kleur; de lading daaren-

tegen kunnen wij niet zien, maar het effect ervan kan geen zinnig mens ontkennen. De belastingcontroleur heeft een massa en hij is zichtbaar maar hij houdt steekproeven en of hij derhalve ook echt langs komt, blijft in het ongewisse. Dat hij langs kán komen, zorgt ervoor dat elk voorzichtig mens handelt alsof hij dat inderdaad zal doen en derhalve is het niet zijn zichtbare en tastbare aanwezigheid die mensen ertoe aanzet om belastingen te betalen, maar wel de dreiging, de mogelijkheid dat hij komt, de invloed welke van hem uitgaat precies doordat elkeen onwetend en derhalve ook onzeker blijft over zijn daadwerkelijke komst. De belastingcontroleur heeft naast zijn tastbare aanwezigheid dus ook een invloed of een lading welke bij de gratie der onwetendheid wat tastbaar is aan hem vermenigvuldigt. Ook al bezoekt hij slechts één mens op tien, dan zullen ook de negen die hem nooit te zien krijgen, hun plicht vervullen alsof hij hen daadwerkelijk bezocht.

Uiterekend dat aspect van onze werkelijkheid, die lading of die dreiging is het welke ervoor zorgt dat de terreur, die immers uit onze onwetendheid zijn macht haalt, fors toeneemt omdat ook onze hele wereld minder tastbaar wordt, onvaster en onzekerder. De wereld houdt nooit op met groeien, enkelingen zijn gedoemd tot specialismen, over steeds meer dingen weten steeds meer mensen min-

der af, en zo ook neemt voor eenieder de onwetendheid en de onzekerheid toe. Onze onderlinge afhankelijkheid is gigantisch geworden en het vertrouwen dat noodzakelijk is voor de complexe samenwerking in een maatschappij is en blijft bijzonder broos. Terreur heeft het gemunt op de ondermijning van het intermenselijk vertrouwen omdat eenmaal het fundamentele weefsel is aangetast, het einde van de wereld niet lang meer op zich zal laten wachten. Het laffe en misdadige karakter van terreur alsook zijn vernietigende uitwerking worden nog altijd bijzonder schromelijk onderschat.

Wanneer vernietigende energieën zich niet langer richten op de materie, op het zichtbare of op de massa, maar veeleer doelen op de lading en de invloedssfeer der dingen, om niet te zeggen op de geest, is de destructie des te groter, omdat het is vanuit de geest dat de dingen bestaan, zich bestendigen, groeien en zich vermenigvuldigen. Terreur doelt op het verdonkeremanen van de waarheid en op het verspreiden van de leugen door de dreiging. Voor een dwingeland buigt men in het openbaar het hoofd, niet omdat men de crimineel wil eren maar omdat men hem vreest. Maar zodoende liegt men niet alleen jegens de boosdoener die men alleen maar wilde verschalken maar tevens laat men het ook voor zijn medemensen uitschijnen dat men de dwingeland bijtreedt,

dat men zijn wandaden goedkeurt en dat men hem zijn steun verleent. En door die valse schijn vergroot men effectief de invloed van de dwingeland want voor derden lijkt het dan wel alsof hij vele aanhangers heeft en medewerkers. En wanneer tenslotte puntje bij paaltje komt, zullen al diegenen die aanvankelijk gedaan hebben alsóf zij de dictator eer betoonden, dat ook daadwerkelijk gaan doen: zij kunnen dan niet meer terug, zij zullen meewerken met hem, zijn blinde instrumenten worden en ook anderen aanzetten tot navolging, want allen zullen dan handelen uit angst, de ene aapt de andere na uit vrees om iets verkeerd te doen en om een fout te maken waarvoor men met zijn leven moet betalen.

Een wereld onder het juk van die gigantische leugen waarin criminelen regeren en waarin elkeen voortdurend welbewust moet liegen, is beslist de straf die elke maatschappij te wachten staat die toegeeft aan angst, aan dreiging en aan druk, die vrij spel geeft aan de leugen en die opgehouden heeft de leugen te veroordelen en de waarheid te vertellen. Het zou overigens niet de eerste keer zijn dat het Westen een dergelijke slavernij moest torsen; ten tijde van de concentratiekampen was de toestand immers eender en overal ter wereld waar nog dictaturen heersen, kan men zich vergewissen van het jammerlijke van een dergelijk toneel.

Vrije meningsuiting is daarom niet zomaar een recht en het is zeker geen recht dat men van zijn heersers moet ontvangen: het is daarentegen een plicht die elkeen heeft jegens zichzelf, jegens zijn kinderen en jegens alle wereldburgers van alle tijden. De trukendoos van de duivel wil helaas dat uitgerekend daar waar onze vrijheid wordt bedreigd, de dreiging zelf zich steeds vaker gaat beroepen op het goed dat zij naar het leven staat. Zo verrijzen steeds vaker entiteiten die het recht opeisen om te liegen, het recht om te bedriegen, het recht om te stelen en het recht om te doden, denk maar aan wat de reclame doet, denk aan het bedrog van drugs, de overdaad, de moordpartijen van het gouden kalf. Het recht van de sterkste is dan teruggekeerd – een recht dat geen recht kan zijn maar dat een onrecht is, een afwezigheid van recht, een signaal dat de beschaving op haar laatste benen loopt.

Moederkoren is een schimmel die de plaats inneemt van de graankorrels in de aren: het heeft de vorm van de graankorrel maar het verradt zich door zijn zwarte kleur en in plaats van voedzaam is het giftig, het veroorzaakt hallucinaties. Bij tijden is het een plaag en mensen die er in vroegere eeuwen te grote hoeveelheden van naar binnen kregen, werden uitzinnig en belandden niet zelden op de brandstapel na de beschuldiging van hekserij. De schimmel doet het korenveld helemaal niet

verdwijnen, hij heeft het nodig, hij teert erop en alles blijft eruit zien als voorheen – alleen *is* het voortaan niet langer als voorheen: gestaag verdwijnt het voedzame koren, de aren bergen steeds vaker de zwarte, giftige schimmel en men moet zich hoeden ervan te eten.

Op een gelijkaardige manier zal een maatschappij die ten onder gaat, er blijven uitzien als voorheen – althans voor een zekere tijd, zodat de ondergang de gelegenheid krijgt om zich te onttrekken aan het oog. Verantwoordelijke posities zullen worden ingenomen door onverantwoordelijke actoren. Vriendjespolitiek, corruptie, chantage en alle andere vormen van leugen zullen de vervalsingen opvoeren totdat aan de top van de kudde niet langer een herder zal staan doch een wolf. En de geschiedenis leert dat, eenmaal een dictatuur gevestigd, zij vaker stand houdt voor een bijzonder lange periode en zij niet wijkt dan door een wrede en bloeddorstige strijd.

23-24 april 2013

Bronnen:

http://www.nieuwsblad.be/article/detail.aspx?articleid=DMF20130423_00551616

http://en.wikipedia.org/wiki/Omar_Bakri_Muhammad#Return_to_Mideast

<http://en.wikipedia.org/wiki/Pan-Islamism>

http://en.wikipedia.org/wiki/Ba%27ath_Party

http://nl.wikipedia.org/wiki/Communistische_staat

http://nl.wikipedia.org/wiki/Lijst_van_com-munistische_partijen

http://www.nieuwsblad.be/article/detail.aspx?articleid=DMF20130423_00551616

[http://nl.wikipedia.org/wiki/Tripoli_\(Libi_%C3%AB\)](http://nl.wikipedia.org/wiki/Tripoli_(Libi_%C3%AB))

http://www.google.be/#hl=nl&sclient=psy-ab&q=tripoli+lebanon&oq=tripoli+&gs_l=h p.1.2.0l4.1461.4656.0.7857.8.8.0.0.0.0.158.62 3.7j1.8.0...0.0...1c.1.9.psy-ab.QyA7zbn4nQg&pbx=1&bav=on.2,or.r_qf.&bvm=bv.45512109,d.d2k&fp=754620a7653 30f6a&biw=965&bih=425

